

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

REMEMBER THIS DAY



Gillettenarrative.com

HÃY NHỚ LẤY NGÀY GILLETTE NÀY

GILLETTE AUDIO — NANDO NGƯỜI CHÉP CHUYỆN

Tôi tưởng mình đã thấy hết mọi thứ. Chưa được bao lâu thì một email tới, yêu cầu liên lạc gấp qua điện thoại: WALMART USA.

Tôi đoán lại là một trò đùa nữa — nhưng hôm ấy đâu phải mùng 1 tháng 4. Chỉ là ngày 22 tháng 6, một ngày sau khi hạ chí bắt đầu. Có lẽ tia nắng đầu mùa đã hôn ai đó hơi quá đà.

Tôi hỏi vợ ngay xem bà ấy đã trả tiền đi chợ chưa — biết đâu giao dịch thẻ bị từ chối. Vợ tôi trấn an: bà ấy không mua ở đó. Bà ấy ra mấy cửa hàng trong khu phố, nơi quan hệ giữa người với người bao giờ cũng mạnh hơn thương hiệu.

Nhưng họ muốn gì mới được chứ? Tôi không nhớ đã từng gặp con cái ông chủ, cũng chẳng có giao dịch thương mại nào với họ trước đây. Không quản lý nào, không trưởng bộ phận nào — chỉ có, lâu lắm rồi, một chuyện tình ngắn ngủi với một cô thu ngân, nhưng nó chỉ dài bằng đúng một tờ hóa đơn.

Tôi đi tắm. Tôi muốn tỉnh hẳn trước khi gọi. Tôi uống một ly cà phê và bảo vợ ngồi cạnh — không phải vì bà ấy biết tiếng Anh, mà vì có đàn bà bên cạnh thì chẳng bao giờ thừa.

Tôi bấm số. Một cô thư ký nhắc máy. Tôi vừa xưng tên, cô ấy đã giật nảy mà hét lên: ông ấy đấy, ông ấy đấy — xin ông giữ máy, tôi nối cho ông gặp bà Walmart.

Lạy Chúa, bà ấy trùng tên với chủ. May thật — chắc là người trùng họ thôi.

Từ đầu dây bên kia: Suzann Walmart. Tôi không hỏi bà là người nhà hay họ hàng xa của những người sáng lập.

Họ muốn gặp tôi. Họ muốn thấy tôi. Họ muốn nói chuyện. Và họ hỏi điều kiện hợp tác của tôi là gì.

À — thứ nhất, hãy đến Reggio Calabria. Thứ hai, chỉ mang theo đúng 1 USD, có chữ ký của chủ các vị.

Được thôi. Tôi sẽ tự tay ký.

Lạy Chúa. Bà ấy chính là chủ.

Bà chỉ hỏi tôi một điều: tôi hình dung thế nào về cách một người đàn bà tiếp cận trang viết của tôi — Gillette Narrative — trong một cửa hàng của họ?

Câu trả lời đến tức thì. Mà tôi đâu có bằng cấp gì.

Tôi chẳng hình dung ra. Đàn bà không bao giờ xin thứ gì. Họ lấy. Xưa nay vẫn thế.

Tôi sẽ gửi cho bà một bìa sách — cách tôi nhìn những người đàn bà trong cửa hàng của bà. Nhưng có một điều kiện: họ không bao giờ được trả tiền cho cuốn sách nào của tôi.

Bà mỉm cười. Rồi bà nói cái câu ai cũng nói:

Nhưng ông là thằng quái nào vậy?

Chỉ là một kẻ bà không bao giờ ngờ tới.

Nando